

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Δ΄
 ΑΡΚΕΣΙΛΑΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ
 ΑΡΜΑΤΙ

Στρ. α΄

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλω
 σταῖμεν, εὐίππου βασιλῆι Κυράνας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλα
 Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνί τ' αὖξῆς οὖρον ὕμνων,
 ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
 οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἴρεα
 χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν
 νᾶσον ὡς ἤδη λιπῶν κτίσσειεν εὐάρματον
 πόλιν ἐν ἄργινόεντι μαστῶ,

Ἄντ. α΄

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι
 ἑβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενῆς
 παῖς ἀνέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων, εἶπε δ' οὕτως
 ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις·
 “Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
 φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
 ἀστέων ρίζαν φυτεύσεσθαι μελησιμβρότων
 Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέτλοις.

Ἐπ. α΄

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θαός,
 ἀνία τ' ἀντ' ἑρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.

κείνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων
 ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
 λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ γαίαν διδόντι
 ξείνια πρῶραθεν Εὐφάμος καταβαῖς
 δέξατ' – αἰσίαν δ' ἐπί οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν –
 Στρ. β'

ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
 ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θεᾶς Ἄργουῖς χαλινόν· δώδεκα δὲ πρότερον
 ἀμέρας ἐξ Ὀκεανοῦ φέρομεν νώτων ὑπὲρ γαίας ἐρήμων
 ἐννάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.
 τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
 ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων
 ἄρχετο, ξείνοις ἄτ' ἐλθόντεσσι εὐεργέται
 δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Ἄντ. β'

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
 κώλυεν μείναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαἰαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
 ἔμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐθύς ἀρπάξαις ἀρούρας
 δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλλ' ἦρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορῶν,
 χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βῶλακα δαιμονίαν.
 πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
 ἐναλίαν βᾶμεν σὺν ἄλμα

Ἐπ. β'

ἔσπερας ὑγρῶ πελάγει σπομέναν. ἦ μάν νιν ὠτρυνον θαμά
 λυσιπόνοις θεραπόντεσσι φυλάξει· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες·
 καί νυν ἐν τῶδ' ἄφθιτον νάσω κέχυται Λιβύας
 εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον
 Ἄϊδα στόμα, Τάϊναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθών,
 υἱὸς ἱπάρχου Ποσειδάωνος ἀναξ,
 τὸν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις,
 Στρ. γ'

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
 αἰμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρείαν ἄπειρον· τότε γὰρ μεγάλας
 ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ Μυκηναῶν.
 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 ἐν λέχεσιν γένος, οἱ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
 νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίων
 δεσπότην· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
 Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

Ἄντ. γ'

Πύθειον ναὸν καταβάντα χρόνῳ
 ὑστέρω, νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.”
 ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες· ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
 ἦρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
 ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
 χρησμὸς ὠρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
 ἄ σε χάρειν ἐστρὶς αὐδάσαισα πεπρωμένον

βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνα,

Ἐπ. γ'

δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.

ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾶ,

παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἄρκεσίλας·

τῷ μὲν Ἀπόλλων ἄ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ Ἀμφικτιόνων ἔπορεν

ἵπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω

καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριουῦ· μετὰ γάρ

κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Στρ. δ'

τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας,

τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν

ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.

ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,

πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος

τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλα,

εὐτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον

χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἰαολκοῦ,

Ἄντ. δ'

ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἦρα χρόνῳ

ἴκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἔκπαγλος· ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρω νιν ἔχεν,

ἄ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόζοισα θαητοῖσι γυίοις,

ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·

οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ὠχοντ' ἀγλαοί,

ἄλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθύς ἰὼν σφετέρως
 ἐστάθη γνώμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος
 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
 “Οὐ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
 Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
 Ἰφιμεδείας παῖδας, ὦντον καὶ σέ, τολμαίης Ἐπιάλτα ἄναξ.
 καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θηρεύσε κραιπνόν,
 ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
 ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῶ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.”

Στρ. ε'

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
 γάρυον τοιαῦτ'· ἀνά δ' ἡμίονοις ξεστᾷ τ' ἀπήνη προτροπάδην Πελίας
 ἴκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάνας ἀρίγνωτον πεδίλον
 δεξιτερῶ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῶ
 δεῖμα προσήνεπε· “Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὐχεται
 πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
 ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
 καταμιάναις εἰπὲ γένναν.”

Ἄντ. ε'

τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανῶισι λόγοις
 ὦδ' ἀμείφθη· “Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν. ἀντρόθε γὰρ νέομαι
 παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.

εἴκοσι δ' ἔκτελέσαις ἐνιαυτούς οὔτε ἔργον
 οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
 οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομένην
 οὐ κατ' αἴσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτα
 Αἰόλω καὶ παισὶ τιμάν.

Ἐπ. ε'

πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα φρασίν
 ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
 τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
 ἀγεμόνος δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσεῖτε φθιμένου δνοφερόν
 ἐν δώμασι θηκάμενοι μίγα κωκυτῶ γυναίκων,
 κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 νυκτὶ κοινάσαντες ὀδόν, Κρονίδα δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

Στρ. ς'

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων

ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι
 σαφέως·

Αἴσιμος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν ἰκάνω γαῖαν ἄλλων.

φήρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προσαύδα.”

ὣς φάτο· τὸν μὲν ἐσέλθοντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός·

ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων,

ἄν περὶ ψυχάν ἐπεὶ γάθησεν ἐξαίρετον

γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Ἄντ. ς'

καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφότεροι

ἦλθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν Ὑπερῆδα λιπών,
 ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄδματος ἴκεν καὶ Μέλαμπος
 εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα
 μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος
 ξείνι ἄρμόζοντα τεύχων πᾶσαν εὐφροσύναν τάνυεν
 ἄθροαίς πέντε δραπῶν νύκτεσσιν ἔνθ' ἀμέραις
 ἱερὸν εὐζοίας ἄωτον.

Ἐπ. ς'

ἄλλ' ἐν ἔκτα πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ
 συγγενέσιν παρεκοινᾶθ' οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
 ὦρτο σὺν κείνοισι· καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
 ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέστησαν· τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς ὑπαντίασεν
 Τυρούς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πραῦν δ' Ἰάσων
 μαλθακᾶ φωνᾶ ποτιστάζων ὄαρον
 βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· “Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

Στρ. ζ'

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
 κέρδος αἰνήσαι πρὸ δίκας δόλιον τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἔπιβδαν
 ὅμως·
 ἄλλ' ἐμὲ χρῆ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργᾶς ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
 εἰδότει τοι ἐρέω· μία βουῖς Κρηθεῖ τε μάτηρ
 καὶ θρασυμήδει Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
 ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσειον
 λεύσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
 ὁμογόνους αἰδῶ καλύψαι.

Ἐντ. ζ'

οὐ πρέπει νῶν χαλκοτόροις ξίφεσιν

οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλ' ἀ γάρ τοι ἐγὼ

καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφήμ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούραις ἀμετέρων τοκέων νέμειαι πλοῦτον πιαίνων·

κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·

ἀλλὰ καὶ σκάπτων μόναρχον καὶ θρόνος, ὧ ποτε Κρηθείδας

ἐγκαθίζων ἰππόταις εὐθύνε λαοῖς δίκας –

τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

Ἐπ. ζ'

λύσον, ἄμμιν μὴ τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστάη κακόν.”

ὣς ἄρ' ἔειπεν, ἀκῶ δ' ἀνταγόρευσε καὶ Πελίας· “Ἔσομαι

τοῖος· ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας

ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν

μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἔαν ψυχὰν κομίξαι

Φρίξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους

δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

Στρ. η'

ἔκ τε ματρειᾶς ἀθέων βελέων.

ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φωνεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,

εἰ μετ' ἀλλὰ τὸν τι· καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν νὰ ἰ πομπάν.

τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν

καὶ βασιλευμένον ὄμνυμι προήσειν. καρτερός

ὄρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.”

σύνθεσιν ταύταν ἐπαινῆσαντες οἱ μὲν κρίθεν·

ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἦδη

Ἄντ. η'

ᾠρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον

φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι

ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἐλικογλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ δ' ὕψιχαῖται

ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἄλκάν,

ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος

ἔσλόν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.

ἔξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμιγκτὰς αἰοιδᾶν πατήρ

ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ἐπ. η'

πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,

τὸν μὲν Ἐχίνοα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἐρυτον. ταχέες

ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν,

καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυεν βασιλεὺς ἀνέμων

Ζήτην Κάλαιν τε πατήρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν

νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.

τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἠμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα

Στρ, θ'

ναὸς Ἀργούης, μή τινα λειπόμενον

τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ

φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις.

ἔς δ' Ἰαολκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

λέξατο πάντας ἐπαινῆσαις Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ

μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
 κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,

Ἄντ. θ'

χρυσέαν χεῖρεσσι λαβῶν φιάλαν
 ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
 κυμάτων ριπᾶς ἀνέμους τ' ἐκάλει νύκτας τε καὶ πόντου κελεύθους
 ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
 ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάυσε βροντᾶς αἴσιον
 φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
 ἀμπνοᾶν δ' ἦρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν
 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'

ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας·
 εἰρεσίᾳ δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
 σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεινοῦ στόμα πεμπόμενοι
 ἦλυθον· ἐνθ' ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἔσαντ' ἐνναλίου τέμενος,
 φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα τούρων ὑπᾶρχεν,
 καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
 ἐσ δὲ κίνδυνον βαθὺν ἰέμενοι δεσπότην λίσσοντο ναῶν,

Στρ. ι'

συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
 ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτᾶν κείνος αὐταῖς

ἤμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν
 ἦλυθον, ἔνθα κελαινῶπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 μείξαν Αἰήτα παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὄξυτάτων βελέων
 ποικίλαν ἴυγγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
 ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλω

Ἄντ. ι'

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν
 πρῶτον ἀνθρώποισι λιτάς τ' ἐπαοιδᾶς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἴσονίδα,
 ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθινὰ δ' Ἑλλάς αὐτάν
 ἐν φρασὶ καιομένην δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
 καὶ τὰχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυεν πατρῶίων·
 σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασι' ἀντίτομα στερεᾶν ὄδυνᾶν
 δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον
 γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μείξει.

Ἐπ. ι'

ἄλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
 καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρός,
 χαλκείαις δ' ὀπλάϊς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
 τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλα πέλασσαν μοῦνος. ὀρθὰς δ' αὐλακας ἐντανύσαις
 ἦλαν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον
 γᾶς. ἔειπεν δ' ὤδε· “Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
 ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,
 Στρ. ια'
 κῶας ἀίγλαεν χρυσέῳ θυσάνῳ.”

ὥς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις Ἰάσων εἶμα θεῶ πίσυνος
 εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἔόλει παμφαρμάκου ξείνας ἔφετμαῖς.
 σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκῃ
 ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρω φυᾶ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
 μέτρον. ἴυξεν δ' ἀφωνήτω περ ἔμπας ἄχει
 δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

Ἄντ. ια'

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας
 ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ νιν ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
 ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἄελίου θαυμαστός υἱὸς δέρμα λαμπρόν
 ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι·
 ἔλπετο δ' οὐκέτι οἱ κείνόν γε πράξασθαι πόνον.
 κεῖτο γὰρ λόχημα, δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατᾶν γενύων,
 ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντερον ναῦν κράτει,
 τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια'

μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
 οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.
 κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχνας ποικιλόνωτον ὄφιν,
 ὦ Ἄρκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾶ, τὰν Πελιοφόνον·
 ἔν τ' Ὀκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῶ
 Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
 ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοισι ἐπεδείξαντο ἴν' ἐσθᾶτος ἀμφίς,

Στρ. ιβ'

καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἄλλοδαπαῖς
 σπέρμ' ἀρούραις τουτάκισ ὑμετέρας ἀκτίνος ὄλβου δέξατο μοιριδίον
 ἄμαρ ἢ νύκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
 τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
 ἤθεσιν ἐν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ
 νᾶσον· ἐνθεν δ' ὕμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
 διανέμειν θεῖον Κυράνας

Ἄντ. ιβ'

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
 γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν· εἰ γὰρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
 ἐξερείψειεν μεγάλας δρυός, αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος,
 καὶ φθινόκαρπος εἰσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
 εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
 μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
 ἐὼν ἐρημώσασα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'

ἔσσι δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾶ φάος.
 χρῆ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν.
 ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαιροτέροις·
 ἄλλ' ἐπὶ χώρας αὐτίς ἔσσαι δυσπαλές δὴ γίνεται, ἕξαπίνας
 εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατῆρ γένηται.
 τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες.

τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Στρ. ιγ'

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθέμενος

ῥῆμα πόρουν· ἄγγελον ἔσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν·

αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα

καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαίαν

Δαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεί βιοτᾶ,

ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός,

ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

Ἄντ. ιγ'

οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,

οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

εὐὶ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ. φαντὶ δ' ἔμμεν

τοῦτ' ἀνιάρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη

ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὰν κείνος Ἄτλας οὐρανῶ

προσπαλαίει νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων·

λύσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ

μεταβολαὶ λήξαντος οὐρου

Ἐπ. ιγ'

ἰστίων. ἄλλ' εὐχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλήσαις ποτέ

οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνος τε κράνη συμποσίας ἐφέπων

θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλάκις, ἐν τε σοφοῖς

δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἤσυχία θιγέμεν,
μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθῆς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν·
καί κε μυθήσαιθ, ὅποίαν, Ἄρκεσίλα,
εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβῃ ξενωθεῖς.